
{NE}ST@BILNOST®◀

No. **4**

{NE}ST@BILNOST®◀

UREDNIŠTVO

Anđelka Mikulić
Anica Perić
Danijela Plameta
Goran Mihalj
Vladimir Kolobarić

Lektura
Ivo Čolak

Nakladnik
Građevinski fakultet, Sveučilište u Mostaru,
Studentski zbor,
Kralja Zvonimira 14

Tisak
FRAM ZIRAL, Mostar

Naklada
200 primjeraka

E-mail
nestabilnost@hotmail.com

{NE}ST@BILNOST®◀

Nešto kao uvod...

Umjesto da ovo bude uvodni tekst gdje bih Vam pisala o tome kako u rukama imate novi broj (Ne)stabilnosti, kako smo se trudili da bude još bolji i kvalitetniji nego prijašnji i slično, ja ću ga pretvoriti u nešto drugo.

Želim se kratko osvrnuti na naslovnu stranicu. Na njoj je, za one koji još ne znaju, nova zgrada Građevinskog fakulteta. Htjela sam u ovaj broj staviti više o projektu te zgrade.

Ali budući da gradnja još nije počela ja ću vam pokušati objasniti što se to još čeka.

Naime, pomoć Hrvatima u BiH ustavna je obveza RH, a ulaganje u znanje jedan je od najboljih oblika pomoći. Tako je odlučeno da će Hrvatska iz proračuna izdvojiti 360 milijuna kuna za obnovu i izgradnju kampusa Sveučilišta u Mostaru. Tim zadužen za raspodjelu tih financija je napravio plan po fazama kako će se to odvijati. Od tog novca će se obnoviti postojeće zgrade Fakulteta, izgraditi nove, izgraditi novi studentski centar i višenamjenska sportska dvorana, urediti kampus...Zgrada našeg fakulteta je ušla u prvu fazu.

Temelji bi se mogli kopati sutra, ali grad ne želi ili ne može osloboditi Sve-

učilište plaćanja rente koja bi u slučaju naše zgrade iznosila oko 400 000 KM, a za njezinu izgradnju je namijenjeno oko 8 milijuna KM. A Hrvatsku renta ne zanima, oni plaćaju samo izgradnju i potpuno opremanje objekata. Sada tu postoje brojne rasprave, upućena su brojna pisma od strane Sveučilišta gradskoj upravi gdje se pokušava objasniti situacija i pronaći najbolje rješenje, barem da se smanji renta. Nadam se da će to biti brzo odlučeno, dok (Ne)stabilnost izađe iz tiska, ili bar dok se ne vratimo s ljetnog odmora. Pa ćemo svi gledati i čak sudjelovati u izgradnji nove zgrade našeg Fakulteta.

Inače, zgrada će biti smještena pored Fakulteta strojarstva i računarstva. Ima sve što jedna zgrada fakulteta treba imati. Pored učionica, kabineta i upravnih prostorića, tu su još tri laboratorija, amfiteatar, pa čak postoji i prostor za kafeteriju... Sigurna sam da su svi naši profesori i asistenti imali odavno u glavi tu zgradu, jer nam je to zasigurno svima najveća želja, i da su jedva dočekali ovakvu priliku da sastave sve svoje znanje i ostvare nam svima san. A nova zgrada će sigurno pomoći Fakultetu da privuče nove generacije studenata i postane još bolji i kvalitetniji.

Nova generacija studenata

Akademski 2005./2006. godina donijela nam je novu generaciju studenata Građevinskog Fakulteta koji studiraju po novom nastavnom planu i programu na studiju građevinarstva. Taj program usvojen je na 78. sjednici Fakultetskog vijeća, održanoj

27. rujna 2005. godine, a sukladan je s BOLONJSKOM DEKLARACIJOM kao prekretnicom u razvoju visokog obrazovanja u Europi.

Iz dokumenta koji je izradila Konfederacija konferencija rektora zemalja Europske unije i Udruženje sveučili-

šta u Europi, izdvajam dio objašnjenja Bolonjske deklaracije:

- Bolonjskom deklaracijom se obvezalo 29 zemalja na zajedničku reformu strukture sustava visokog obrazovanja.
 - Bolonjska deklaracija ne predstavlja reformu koju nameću domaće vlade ili institucije visokog obrazovanja.
 - Cilj bolonjskog procesa je harmonizacija, te stoga ne predstavlja put k "standardizaciji" niti "izjednačavanju" visokog obrazovanja u Europi. Poštuju se temeljna načela autonomije i različitosti.
 - Jasno definiran zajednički cilj bolonjskog procesa je: stvoriti europski prostor za visoko obrazovanje da bi se povećala mogućnost zapošljavanja i mobilnost građana.
- Europski prostor za visoko obrazovanje trebao bi biti uspostavljen do 2010.

Koje je promjene donijela primjena Bolonjske deklaracije na našem Fakultetu?

Građevinski fakultet je započeo s

djelovanjem 1978. godine i postao je nositelj znanstveno istraživačke aktivnosti građevinskog konstrukterstva, hidrotehnike, geotehnike te komunalnog inženjerstva za ovu regiju.

Fakultet je, uz kvalitetan teorijski i praktičan rad, obrazovao kvalitetne inženjere građevine, što možemo zahvaliti izvrsnim profesorima i suradnicima Građevinskog fakulteta koji svoje znanje temeljito prenose na studente.

Dosadašnja kvaliteta obrazovanja na našem Fakultetu je bio izuzetno dobra.

Stoga se nadam da će s ovog fakulteta i dalje izlaziti kvalitetno obrazovani studenti s obzirom na promjene uvedene u način studiranja!

Pokreće se preddiplomski studij građevinarstva kao prva razina visokoškolskog obrazovanja. Studij traje tri godine, studenti dobivaju temeljno znanje za rad na određenim poslovima i zadaćama.

Ispiti se kao i prije ocjenjuju ocjenama od 1 do 5, a uz to studenti prikupljaju ECTS bodove (koji se dobivaju aktivnim radom, nazočenjem na nastavi, polaganjem provjera znanja itd).

Prednost za studente je da su u mogućnosti, kroz provjere znanja, polo-

žit ispite tijekom izvođenja nastave.

Studij od tri godine obuhvaća 180 ECTS bodova, a završetkom studija studenti dobivaju akademski naziv “Prvostupnik/Prvostupnica građevinarstva”. Završeni preddiplomski studij je uvjet za upis na diplomski studij građevinarstva koji traje dvije godine i nosi 120 ECTS bodova, čime se stje-

če naziv “Magistar/Magistra građevinarstva”

Ovaj je program kompatibilan s programima studija građevinarstva u Splitu, ETH Zürich (Švicarska) i Delft University of Technology (Nizozemska).

Od profesora sam saznala da su oni zasada ovim promjenama puno

više fizički opterećeni. Potrebno je puno više nego prije raditi sa studentima po istim, dakle lošim, uvjetima kao prije. Profesori imaju dio odgovornosti za provedbu ovog programa s papira u stvarnost. Međutim, nije problem u “Bolonjskom procesu” već u njegovoj izvedbi u našoj državi u kojoj nema zakona o visokom obrazovanju!

Bolonjskim procesom visokoškolske ustanove (domaće ili strane) priznaju program studija, zvanje ili diplomu studenata koji žele nastaviti studiranje na novoj instituciji u vlastitoj ili stranoj zemlji. Također se studentu priznaje i njegova stručna

profesija i omogućuje mu se rad na stranom tržištu rada.

Ova reforma je prednost za studente zbog mobilnosti, bržeg diplomiranja, fleksibilnosti, ali mnogi se studenti i protive ovoj reformi zbog straha od zlorabe ove strukture koja sa sobom nosi plaćanje školarine, obavezno prisustvo na svim predavanjima, brojčano ograničenje pri upisu na magistarske studije.

U društvu postoji i strah da prvostupnici neće biti dovoljno obrazovani, te da će takvo znanje biti podcijenjeno pošto većina studenata teži magistarskim titulama. Javlja se i pitanje hoće li se prvostupnici uklapati u potrebe tržišta rada i imati zaposlenje. Postoji mogućnost da će magistarski studij studenata biti otežan za većinu iz financijskih razloga, što je posebice problem u našoj državi.

Sveučilišta u BiH imaju neriješena brojna pitanja, što je rezultat nepostojanja zakona o visokom obrazovanju na razini države. Ne postoji ni suvremeni sustav financiranja Sveučilišta. Javna sredstva su nedovoljna za osnovne plaće, dok novca za istraživački rad nema.

Naše Sveučilište, kao i ostala u BiH, još trpe ratnu štetu i rade s nedostatkom opreme i knjižnica, ali unatoč

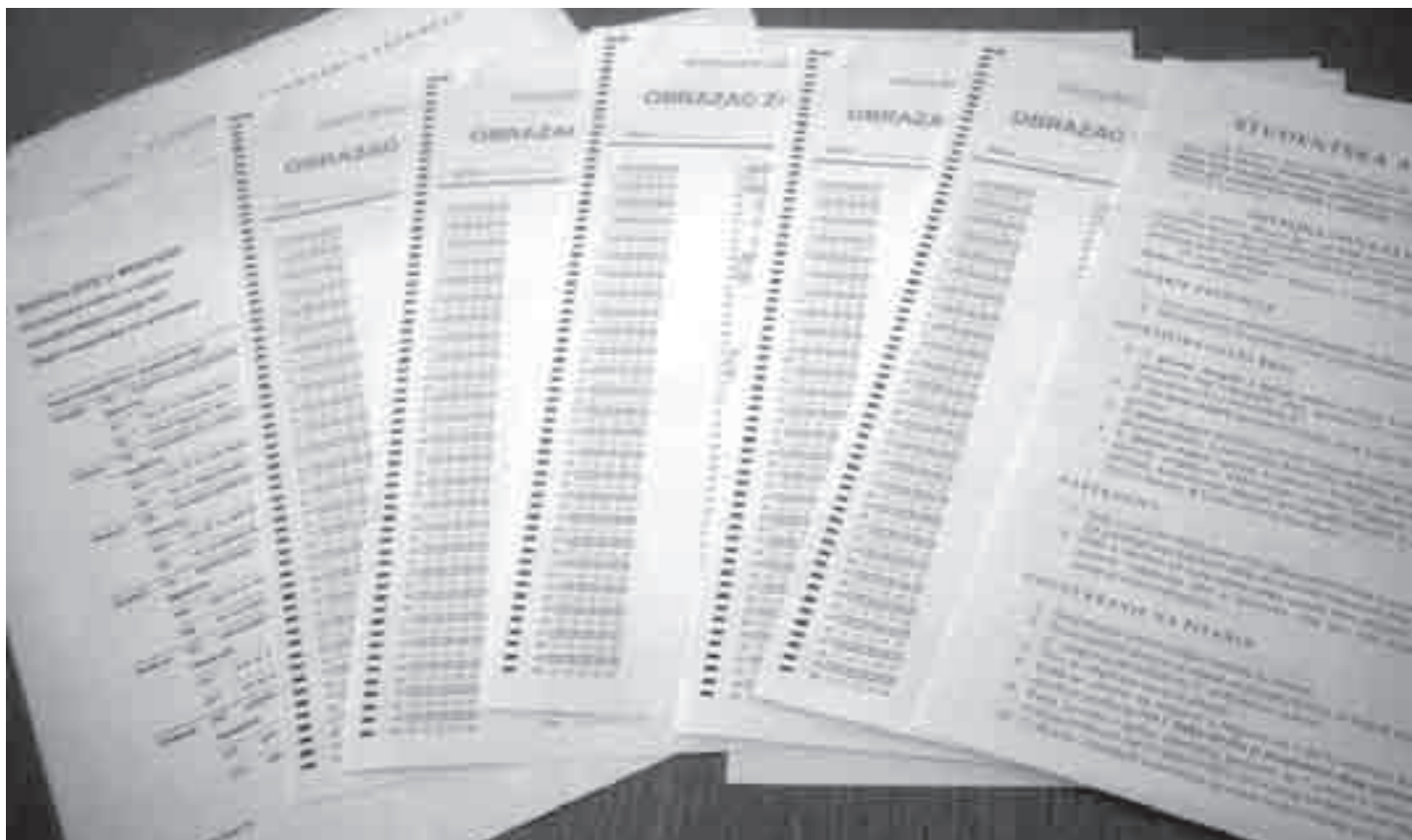
lošim uvjetima profesori i studenti rade najbolje što mogu i nadam se da će pristup “Bolonjskom procesu” imati dobre rezultate.

I ako provedemo ovakav proces u našoj nesređenoj državi što se može dogoditi?

Ako “Bolonjski proces” omogućava zapošljavanje i mobilnost studenata u druge bogatije zemlje onda to možda i nije dobar proces za našu zemlju, jer će onda možda svi dobri i kvalitetni inženjeri otići iz svoje domovine i svoje znanje davati strancima, a koliko će onda dobrih inženjera ostati raditi u Hercegovini, Mostaru. Mislim, jako malo! “Bolonjski proces” trebamo kao program nastave prihvatiti kao i dosada sve programe kojima se Fakultet koristio, ali ne smijemo dopustiti “izlijevanje mozгова” u bogatije zemlje!

Stoga dragi studenti nove generacije, dio odgovornosti za izvedbu ovog procesa u našoj zemlji (na našem Fakultetu) je upravo na vama. Vi primete znanje, a znanje nam treba biti energija za provedbu ovog procesa kako bi pridonijeli boljoj BiH, a time i našem Fakultetu.

Svijet se nije nikad brže mijenjao, stoga je i nama potrebna brzina!

Zašto volimo anketu?

Mostarsko je sveučilište prije nekoliko godina pružilo mogućnost studentima vrednovati nastavu. Vrednovanje se odnosi na kvalitetu nastave, ali manjim dijelom i sadržaj iste. Prema statutu Sveučilišta anketa je obvezatna, što znači da niti jedan

student mostarskog Sveučilišta ne bi mogao obaviti ovjeru semestra, a da prethodno nije ispunio studentsku anketu.

U nekom idealnom svijetu, ova bi anketa mogla biti odličan instrument u rukama studenata koji bi im

omogućio da diskretno progovore o nekim problemima na koje nailaze u odnosima s nastavnicima, da kritiziraju plan i program, te da se potom nadaju kako će njihove ocjene i prijedlozi pokrenuti lavinu ili barem maleno klizište pozitivnih promjena.

Nakon nekoliko godina anketiranja studenata rezultati ankete vidljivi su jedino na licima istih kada ugledaju desetak stranica anketnih listića. Naime, forma ankete jedan je od njezinih ključnih nedostataka. Zamršena “detaљna uputa za ispunjavanje ankete”, crveno-bijeli anketni listići s mnoštvom znamenki koje stvaraju laganu vrtoglavicu, te više desetaka pitanja koja izazivaju podsmjeh zajedno čine među studentima “omiljenu” anketu. Kao najveći nedostatak studentske

ankete koji se tiče njezina sadržaja izdvojiti ću pitanja koja su prije svega neprilagođena pojedinim fakultetima. Na mnoga pitanja je nemoguće odgovoriti ocjenom od 1 do 5, kao što su: “Ocjenjivalo se i ispitivalo tijekom nastave?», “Dužina (trajanje) nastave je odgovarajuća?”. A meni najdraže pitanje glasi: “Na predavanjima se iznose nove spoznaje?”. Koliko sam ja upoznat (ne mora značit da jesam), nakon četiri godine slušanja predavanja, ista upravo tome i služe! A što je najtužnije jadni i zbunjeni student mora odgovoriti na isto pitanje znamenkom od 1 do 5.

Možda će na kraju poneki čitatelj ove kritike komentirati posljednji odlomak na slijedeći način: “Ovo su rečenice intelektualno zakinutog kolege kojemu je ispunjavanje ankete oduzelo cijelo poslijepodne, pa liječi vlastite komplekse.” Stoga moram reći kako je ovaj tekst nastao kao odraz razmišljanja mnogih studenata Građevinskog fakulteta u Mostaru.

Još jedna činjenica smeta prosječnom studentu, a tiče se studentske ankete. Iako je puna nedostataka i mnogi na njih upozoravaju, anketa je već nekoliko godina nepromijenjena, što ostavlja dojam kako je to još jedna pojava na Sveučilištu koju

možemo svrstati u odjeljak “pro forme”.

Jamačno je najvažnije pitanje koliko smo mi studenti kompetentni ocjenjivati rad profesora. Moje osobno mišljenje je da nisam niti približno sposoban vrednovati metode i rad jednog profesora koji iza sebe ima desetljeća školovanja, mnoštvo znanstvenih radova, te nekoliko generacija intelektualaca koji za svoju stručnost i stečene vještine mogu zahvaliti upravo istom profesoru. Mislim da bi studenti trebali imati mogućnost da ocijene plan i program po kojem isti nastavnici rade, jer na tom polju se može načiniti niz promjena s naglaskom na praktični rad, na uštrb obujma gradiva. Tada bi i sami nastavnici bili pristupačniji i bliži studentima.

Ako studentska anketa doista mora biti sastavni dio komunikacije studenata i nastavnika, tada osnovni cilj kojem trebaju stremiti autori iste treba biti kvaliteta. Odaziv studenata i želja da se anketa optimalno ispuni dosegno bi zavidnu razinu ukoliko bi se anketa formom i sadržajem približila pojedinim fakultetima, ali prije svega ako bi dosta bila donekle svrsishodna i zakotrljala kotačić promjena.

Građevinijada

Poslije dvije godine je naš fakultet opet dobio poziv za GRAĐEVINIJADU, koju je ove godine organizirao GF u Zagrebu, a održana je u Novom Vinodolskom od 25. do 28. 5. Zahvaljujući velikoj angažiranosti studenata, darežljivosti prijatelja našeg fakulteta, i naravno pomoći dekanu, uspjeli smo skupiti dovoljno sredstava da osiguramo odlazak i smještaj za 26 studenata. Svi koji misle da smo se mi tamo otišli samo zabavljati varaju se. Zabave je naravno bilo, ali se tamo i igraju športovi, u kojima smo ove godine i mi sudjelovali. Uspjeli smo sastaviti dobre ekipe za sve športove osim muškog rukometa.

Naša ekipa malog nogometa imala je nesreću pa je izvučena da igra odmah prvi dan, nakon noći provedene u autobusu. Izgubili su od Zagreba 3:4, s tim da su najprije primili 4 gola, potom se odlično vratili u igru, ali je tad već bio kraj. Ekipa košarkaša je imala najljepše dresove na natjecanju, ali je naišla na jaku ekipu, opet Zagreba, i iako su se nosili s njima dobro na kraju je rezultat bio 24:33. Imali smo u natjecanju i dvije odbojkaške ekipe,

jedna je izgubila u prvom krugu od ZG 0:2, druga je prošla u polufinale protiv Splita rezultatom 2:0, potom je izgubila u polufinalu 0:2 od druge ekipe Zagreba, i na kraju u meču za 3.mjesto izgubila 1:2 ponovno od Zagreba u jednom izuzetno kvalitetnom i zanimljivom meču. I još smo sudjelovali u natjecanju u nogometu na pijesku za djevojke. Prva se utakmica igrala odmah nakon malog nogometa, i naše su djevojke pobijedile Zagrepčanke, osvetile kolege i sigurno dobro

zabavile publiku. Komentare o ovoj utakmici najbolje potražite od nekog od naših kolega, jer ja ne mogu biti objektivna, ja mislim da smo mi baš super igrali! Nažalost u finalu nas je čekala ekipa iz Osijeka za koju igraju 3 kolegice koje profesionalno igraju mali nogomet, jedna koja trenira judo i Barbara. Trudili smo se koliko smo mogli, ali organizatori su proširili i teren i golove - gajbe karlovačkog, tako da smo bile poražene rezultatom koji i nije za javnost...

Sad nakon svega maštam kako bi bilo dobro da su u Novi Vinodolski mogle biti tri Ja! Jedna da stigne na sva športska natjecanja gdje se mogao vidjeti dobar šport, i jako dobra i opuštena atmosfera među ekipama, i na organizirane večernje zabave. Druga, da stigne na sve sporedne zabave i okupljanja, koja sama od sebe proizađu na ovakvim okupljanjima. I treća da se malo naspava, odmori, koji put okupa u moru i malo prošetala po ovom malenom, ali zanimljivom gradu. Sve smo to pokušali stići pa

smo sada puni prepuni dojmova!

Navečer je naravno bila zagarantirana dobra zabava, najprije kako to i bude uvijek po hodnicima i sobama hotela uz gitaru i dobro društvo, potom u hotelskoj konobi, a potom kad bi se i konoba zatvorila, zabava se premještala na plažu opet uz gitare. Zadnje večeri nakon zatvaranja turnira i dodjele nagrada, zabava je bila na pješčanoj plaži ispred hotela, opet do sitnih jutarnjih sati.

Ove godine je bilo zamišljeno da se predstave studentski radovi koji se

na fakultetima u HR natječu za rektorovu nagradu. Kako mi nemamo tog natjecanja, zamolila sam organizatore da se mi ipak predstavimo s jednim radom naših studenata, to je bio seminarski rad iz kolegija Mehanika stijena: Graditeljsko naslijeđe u kamenu. Rad su ukratko predstavile naše studentice 4. godine. A kolege s ostalih sveučilišta su pokazali veliko zanimanje za naše znanje o mostovima, tako smo im prepričavali zanimljive detalje o gradnji Carinskog i Starog mosta. To je održano u obliku okruglog stola na kojem smo raspravljali i o nekim studentskim pitanjima, problemima, mogućnostima odlaska na prakse, o provođenju Bolonjske deklaracije i još brojnim zanimljivim temama

Organizacija odlaska na ovaj događaj je bila uistinu naporna, ali sad kad vidim kako smo veliki uspjeh napravili, to se sve zaboravi. Super je vidjeti toliko mladih ljudi, studenata i budućih inženjera građevine na jednom mjestu kako se dobro zabavljaju, upoznaju, slažu, kako su svi na neki način slični. Hvala svima koji su nam pomogli da odemo. I savjetujem sve buduće organizatore da se još bolje pripreme jer mislim da svaki student treba bar jednom otići na ovakav susret.

Što je GARGATON? Ma sigurno znate, i 100% ste koristili njihove usluge! A ako stvarno ne znate to je firma koja uspješno već pet godina radi na našem fakultetu u prostoriji od 7 m², opskrbljujući nas potrebnim materijalom za polaganje ispita. Sad znate!

U razgovoru s trenutnim šefom Daliborom Tokićem saznala sam mnogo zanimljivih informacija.

Ideju za pokretanjem kopirnice predložio je akademске 2000./2001. godine tadašnji predsjednik Studentskog zbora Mario Rotim dekanu Peri Marijanoviću. Dogovor je bio da će fakultet nabaviti aparat, a on će biti oplaćen tako da će cijena za usluge kopiranja Fakultetu biti za 1pfening jeftinija. Taj je prvi aparat već oplaćen, nabavljen je novi, a stari je u tajništvu Fakulteta još uvijek u uporabi.

Na tom radnom mjestu radili su redom osnivač, potom Mladen Kustura, pa Ivica Tomić, i zadnje dvije godine osnivači GARGATON-a Dalibor Tokić i Mario Čolić. Iako je i Mario diplomirao i otišao.

Da firma radi kao malo koja u ovoj našoj državici pokazuju i uredno vođeni papiri. Pa se zna i da je od osnivanja napravljeno oko 770 000 kopija. Mjesečno izađe oko 30000, sto je oko

GARGATON d.d.

1000-1500 po danu. Također postoje i grafikoni o poslovanju u tijeku godine, pa se vidi da je najviše posla u mjesecima ispitnih rokova što ipak, htjeli mi to priznati ili ne, pokazuje da su naši studenti kampanjci. Iako možda taj prosjek kvare ili popravljaju (uzmite kako želite) studenti Agromije koji čine jedan značajan broj od 35% korisnika usluga GARGATONA.

Prije par mjeseci, kako sam već i spomenula, nabavljen je novi moderniji aparat i u ovaj mali prostor unesen je kompjuter koji je inače privatno vlasništvo. Sada ova naša firma

ima usluge koje još pruža samo jedna slična fotokopirnica na prostoru ne samo grada nego i šire. Sada su sve knjige koje ostavite da se kopiraju skenirane i pohranjene na kompjuter u PDF formatu i također možete donijeti sve vaše dokumente na nekom obliku prijenosne memorije i isprintati. Uskoro će biti završen i točan spisak i cjenik svih naslova koji će biti dostupni. Tako da više nećete morati kad su ispitni rokovi, i nema predavanja, tražiti kolege da biste uzeli knjigu, kopirali i spremali ispit. Samo dođete i naručite onu koja vam treba. Ovime se i posao trenutnog i radnika

i šefa GARGATONA znatno olakšao. Nema više okretanja stranica, brojanja, računanja...

Nisam napomenula da se kod njih mogu kupiti i CD-ovi i diskete.

Pitala sam što je najteže u poslu. Odgovor je bio ništa, osim kad dođu ljudi koje iz Općine pošalju po kopiju osobne iskaznice, a u tijeku je kopiranje neke velike knjige. Te se ljude ne može ostaviti da čekaju, kao studente ili da se vrate kasnije, pa je najgore prekinuti kopiranje zbog tog jednog lista.

Kad dođete nešto kopirati, ne možete ne primijetiti dva natpisa. Jedan je popraćen slikom i kaže: "Dame imaju prednost..."

Drugi kaže: "Nema stajat 'nako'". Ali je istina da je na pauzama najzanimljivije okupljanje upravo ispred naše firme.

I kad bi nam još samo stavili aparat za kavu ispred, kako je i obećano...

A inače, kolegama koji su ovu, po veličini malu firmu, ali po ulozi i djelovanju veliku, osnovali i ovako uspješno vodili i vode, čestitamo!

Humanitarna akcija...

Studentski zbor Sveučilišta u Mostaru je ovog Božića pokrenuo humanitarnu akciju pod nazivom "NITKO NE SMIJE BITI ZABORAVLJEN". Prilozi su se skupljali za Odjel kronične psihijatrije KB Mostar. U akciju se uključio i Studentski zbor našeg fakulteta, i pokrenuo i naše studente i profesore. Ukupno je na svim fakultetima skupljeno 1.683

KM. Skupljeni novac je utrošen za najvažnije stvari potrebne korisnicima Odjela za kroničnu psihijatriju, kao što su donje rublje, obuća i odjeća. Prilikom predaje darova upriličeno je malo druženje predstavnika Zbora, korisnika i osoblja Odjela za kroničnu psihijatriju KB Mostar.

Studentski Zbor

Studenti Građevinskog fakulteta s profesorima i asistentima posjetili su gradilište objekta MERCATOR u Mostaru dana 2. 4. 2006. godine gdje su vidjeli objekt koji je u fazi izgradnje.

Gradilište objekta nalazi se u strogom centru grada u blizini mnogih važnih administrativnih objekata. Posljednjih godina ovo je jedno od najvećih gradilišta u gradu Mostaru, a investicija se procjenjuje na oko 11 milijuna eura.

Gotovo čitav objekt gradio se po principu polumontažne izgradnje.

Objekt je oslonjen na relativno dobro nosivo tlo.

Na tlo je postavljen tanak sloj podložnog betona debljine od 10 do 30cm.

Na podložni beton spuštala se montažna konstrukcija temelja (temeljne stope i čašice kao cjelina).

Zatim se izvršila montaža montažnih AB stupova, a nakon njih i montažnih AB temeljnih greda.

Nakon provjere preciznosti postavljanja elemenata vršena je njihova monolitizacija. Nakon montaže stupova (50x50cm) na jednom dijelu objekta vršena je montaža montažnih AB kapitela (vuta), dok se na jednom manjem dijelu oslanjanje AB ploče

Posjet studenata Građevinskog fakulteta gradilištu objekta Mercator

vršilo direktno na stupove.

Na dijelu objekta gdje se nalaze kapiteli debljina ploče je 32 cm, a na drugom dijelu gdje nema kapitela 42 cm.

Na završenu AB ploču POZ 100 rađeni su monolitni AB stupovi (40 x 40 cm), a opet je na njih dolazila noseća krovna konstrukcija od čeličnih rešetki, sekundarnih nosača I profila i spregova u ravni sekundarnih nosača.

Na tu krovnu konstrukciju vršila se montaža krovnih panela proizvođača TRIMO ukupne debljine 15cm, gdje je ispuna između limova termoizolacija. Na objektu postoje 3 vrste fasada.

Najveći dio prizemlja je otvorenog karaktera (garažni prostor) s vidljivom konstrukcijom stubova i kapitela.

Drugi dio fasade je ventilirajuća fasada sačinjena od:

- nosive konstrukcije (montažne AB talpe debljine 15cm i visine po 1m ili monolitni zidovi debljine 15cm);
- termoizolacija debljine 15cm;
- zračnog sloja od 4 do 5;
- kamene obloge debljine 4cm.

Treći tip fasade je od montažnih aluminijskih profila i staklenih termoizolirajućih panela.

Objekt je pokriven instalacijama ventilacije, gri-

janja, hlađenja te klimatizacije.

Zbog mjera zaštite od požara cjelokupan objekt je pokriven stabilnom i mobilnom protupožarnom instalacijom (SPRINKLER instalacija i hidranti).

Objekt je priključen na svu komunalnu gradsku infrastrukturnu mrežu (vodovod, kanalizacija, električna energija, telefon itd.).

Zbog neadekvatne postojeće kanalizacijske infrastrukture objekt će

se priključiti na novi kanalizacijski kolektor čija je izgradnja u toku. Sve otpadne vode otjecat će jednim kanalizacijskim kolektorom do hotela Mostar gdje će se spojiti s već postojećom kanalizacijskom mrežom, a odatle sve do Carinskog mosta gdje se na žalost otpadna voda izliva u Neretvu.

Objekt je neto površine 9500 m² sa 116 unutarnjih garažnih parking-mjesta.

Investitor ovog objekta je Mercator

d.d. Sarajevo, a generalni izvođač radova na objektu je tvrtka EG ENERGOGROUP Sarajevo s mnoštvom kooperantskih tvrtki za sve radove koji su izvršeni na objektu od grubih građevinskih pa sve do sitnih završnih radova. U tijeku pisanja ovog teksta na gradilištu je završne radove izvodilo oko 30 kooperantskih tvrtki s oko 250 radnika.

Objekt će se otvoriti 1. 7. 2006. godine.

INSTITUTE OF EARTHQUAKE ENGINEERING AND ENGINEERING SEISMOLOGY

Institut za potresno inženjerstvo, inženjersku seizmologiju (IZIIS)

Institut za potresno inženjerstvo, inženjersku seizmologiju osnovan je 1965 godine na preporuku međunarodnog konzultantskog vijeća, odluke vlade Republike Makedonije i gradskih vlasti grada Skopja, te uz široku potporu UNESCO-a.

Osnovni cilj Instituta je supervizija rekonstrukcije i razvitka grada nakon potresa, zatim provođenje kontinuiranog istraživanja u polju seizmologije i potresnog inženjerstva, osiguravanje seizmoloških i drugih relevantnih podataka kao i njihova primjena pri procesu dizajniranja i planiranja grada, kao i izobrazba profesionalnih

kadrova iz ovog područja, a sve kroz stjecanje magistarskih i doktorskih zvanja uz kontinuirano poboljšavanje metoda i postupaka pri rješavanju zadanih problema i zadaća.

Od 1981. godine Institut je smješten u tri administrativno istraživačka objekta i laboratorij koji zauzimaju prostor od 8500 četvornih metara. Oko 2500 m² zauzimaju laboratoriji, 750 m² je prostor za edukaciju, 400 m² su prostori za opremu i društvene djelatnosti i oko 3500 m² su uredi djelatnika i administrativnog osoblja instituta.

Od postanka 1965 godine Institut za potresno inženjerstvo i inženjersku seizmologiju uložio je mnogo truda na polju smanjenja rizika pri pojavi katastrofalnih potresa. Osnovni cilj i aktivnosti usmjerene su na zaštitu stanovništva i njihovog vlasništva, redukciju fizičkih i ekonomskih oštećenja i zaštita socioekonomskog sustava Republike Makedonije od

efekata potresa, kao i drugih prirodnih katastrofa.

Proteklih 40 godina IZIIS-a i njegova djelovanja na prostorima Republike Makedonije, Balkana, Sredozemlja i šire predstaviti ćemo u kratkim crtama po kategorijama koje su bile strateška orijentacija i polje djelovanja Instituta:

- Istraživanje, razvoj i edukacija;
- Pomoć pri ublažavanju posljedica potresa i post potresne obnove;
- Razvoj i poboljšanje tehničkih pravila, standarda i zakona;
- Testiranja u laboratoriju i in-situ za definiranje tehničkih karakteristika modela;
- Seizmički monitoring i predviđanje potresa;
- Promoviranje i objavljivanje osnovnih saznanja u polju seizmologije i potresnog inženjerstva široj populaciji.

Gradnja Pelješkog mosta

Dugo najavljivani početak gradnje pelješkog mosta na samom je pragu, a priča o velikom državnom infrastrukturnom zahvatu time postaje sve zanimljivija. Naime, prof. dr. Jure Radnić, pročelnik Katedre za mostove i konstrukcije na splitskom Građevinsko-arhitektonskom fakultetu tvrdi da bi bio dvostruko jeftiniji, pouzdaniji, pa čak i ljepši od usvojenog projekta, te da je, među ostalim, sigurnost planiranog objekta velika nepoznanica. Svoje stavove splitski znanstvenik argumentira visokom seizmičnošću i lošim svojstvima tla na odabranoj lokaciji u Dubrovačko-neretvanskoj županiji, između mjesta Komarna i poluotoka Pelješca.

Zahtjevna izvedba

Prema podacima na toj lokaciji bi se trebao graditi most s čeličnom sandučastom gredom, ukupne dužine 2300 metara, na kojem su predviđena po dva prometna i servisna traka, bez pješačkih staza. Puna širina mosta iznosi 15 metara, a korisna površina je tri metra uža, što je opet znatno više od potrebne prometne površine.

Visina mosta na kopnenoj strani je 46 metara, a uz Pelješac je niveleta na oko 31 metar iznad razine mora.

Uz trusni teren, najveća teškoća za ostvarenje usvojenog projekta je vrlo loša kvaliteta tla ispod morskog dna, budući da se nosiva matična stijena nalazi na velikoj dubini.

Čelični piloti

Rješenje donjeg ustroja mosta s dubokim čeličnim pilotima je vrlo zahtjevno za izvedbu. Sve u svemu, prihvaćeno rješenje mosta kopno—Pelješac nije optimalno, a cijena od 259 milijuna eura, o kojoj govori dio izvora, nepotrebno je visoka.

Nasuprot tome, predlaže se kombinacija pontonskog i klasičnog mosta, ukupne dužine 2280 metara. Svi parametri takve gradnje snizili bi ukupnu cijenu mosta za 50 posto, na oko 129 milijuna eura, uz podjednako zadovoljenje svih bitnih zahtjeva. Dakle, radi se o velikoj uštedi, što bi omogućilo realizaciju još jednog sličnog ili niza manjih objekata, nužnih za bolje prometno povezivanje hrvatskih krajeva, primjerice, most kopno—Čiovo.

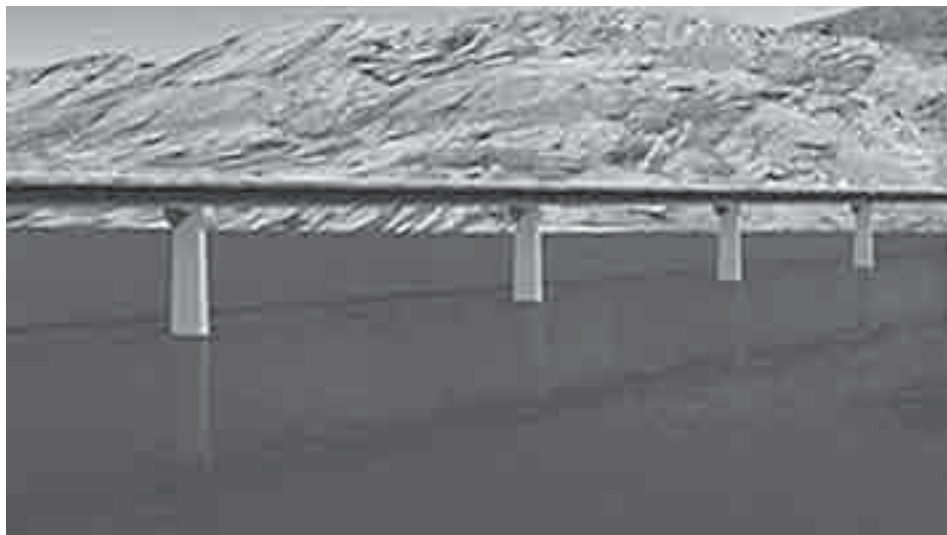
Iznimno visoka cijena

Pontonski most je nedvojbeno najracionalnije rješenje u postojećim uvjetima na najvećem dijelu ukupne dužine objekta. U takvom ozračju, klasični most s jako dubokim nosivim tlom naprosto nije konkurentan zbog iznimno visoke cijene cjelokupnog donjeg ustroja. Radi što skladnijeg uklapanja u okoliš, usvojena je niža niveleta mosta, pri čemu su vodili brigu o potrebama pomorskog prometa, osobinama okolnog terena, zahtjevima ceste koja se prevodi, ali i o ekologiji.

Pročelnik fakultetske Katedre za mostove i konstrukcije naglašava kako ovaj prijedlog ima i funkcionalniju poprečnu dispoziciju od usvojenog projekta, jer ukupna širina iznosi 10,4 metra, u što su uključena dva cestovna traka i dvije pješačke staze.

Širina budućeg mosta, naprosto je isforsirana samo da bi se povećala bočna stabilnost.

Zbog manje širine mosta i raspona glavne nosive grede, za ovaj prijedlog trebalo bi utrošiti više od 6000 tona čelika manje u odnosu na prihvaćeno rješenje.

Jednostavniji radovi

Donji ustroj alternativnog rješenja, koji se temelji na pontonima, zategama i sidrima, znatno je racionalniji i lakši za održavanje od izvedbe budućeg projekta, sa stupovima, kesonima i pilotima, pri čemu bi utrošak betona i čelika bio dvostruko manji. Radovi bi time bili daleko jednostavniji i u potpunosti bi ih mogle obaviti domaće građevinske tvrtke, a vrijeme izgradnje bi se skratilo za 10 do 12 mjeseci. Time je spomenuto rješenje mosta suvremeno, a njegova bi mo- žebitna gradnja značajno doprinijela razvoju struke.

Porezni obveznici izgubit će milijune

Most kopno—Pelješac neosporivo je krupni nacionalni projekt koji bi se trebao pripremati više godina, a za odabir najpovoljnije opcije građenja i izvođača često se provode nepristrani javni natječaji, pa čak i u demokratski manje razvijenim zemljama, poput Srbije. Pripremni postupci za gradnju pelješkog mosta, međutim, obavijeni su velom tajne, a raspisivanje javnog nadmetanja ostaje, čini se, mrtvo slovo na papiru.

Protivnici ovakvih pravila igre skloni su reći kako se i u ovom slučaju

odvija već viđeni scenarij, po kojem se vrlo vrijedni poslovi dijele u krugu nekolicine moćnih i odabranih osoba iz hrvatskoga građevinskog miljea. Odlučivanje o odljevu novca iz džepova poreznih obveznika u graditeljskom sektoru, a pogotovo u području niskogradnje, strogo je kontrolirano i centralizirano.

Povoljniji položaj

Radnićevo rješenje uključuje pontonski dio, dug 1870 metara, koji bi se realizirao na većem dijelu prijelaza iznad mora gdje se nosiva stijena nalazi na velikoj dubini, te 410 metara dug klasični most u blizini kopna, ispod kojeg bi bio plovni put širine 150 metara i visine 35 metara iznad morske razine. Time bi se zadovoljili zahtjevi iz BiH za slobodnim morskim pristupom za ljevu Klek-Neum, pri čemu bi položaj plovnog puta bio prometno i strateški povoljniji od usvojenog rješenja koje predviđa prolaz za brodove po sredini mosta, što zahtijeva i skupu zaštitu stupova od udara brodova. Prof. dr. Jure Radnić dodaje da bi za sigurnu plovidbu bili pogodni i ostali otvori pontonskog mosta, budući da minimalna visina iznosi četiri metra.

Neodoljiv okus

U svakom stadiju života postoji određena stvar, osoba, riječ ili rečenica koja izaziva osmijeh na licu i žar u očima. Kad si dijete to je mama, kad si mlad to su ljubav i zaljubljenost, kad ostariš to su unuci. U svim stadijima naših života nešto nas pokreće i zadovoljava! Ne kažem ja

da svima ista riječ ili stvar izaziva radost, ali ponekad se desi da ista riječ određenoj grupi ljudi znači sve. Tako mojim kolegicama, kolegama i meni jedna jedina riječ izaziva istu reakciju. Svima se oči zažare, počnemo se gurkati, došaptavati, smiješiti te ne prestano pogledavamo na sat i iščekujemo kada će profesor uzviknuti PAUZA! Pauza je nama vrlo važna, ali to nije riječ koja nas pokreće. Ta riječ nije ljubavna, niti osjećajna, niti bezobrazna. Ne izaziva ljutnju, niti borbenost već iščekivanje i žudnju. Ona ne predstavlja nešto vrijedno, ali mi svi vapimo za tim.! Neki je izriču kao KAVA, drugi opet KAFA, treći COFFE, ali ipak svi se razumijemo i s nestrpljenjem iščekujemo pauzu da kušamo taj neodoljivi napitak.

Nekad je u hodniku našeg fakulteta stajao kave aparat koji je generacijama studenata bio najbolji i najvjerniji prijatelj. Iz dana u dan vjerno ih je po završetku sata čekao sa šalicama toplog napitka jedinstvenog okusa. Međutim, ništa nije vječno pa je naš prijatelj prije tri godine napustio naš fakultet. Pokvario se i odnesoše ga sa fakulteta uz obećanje da će ga popra-

viti i vratiti, ali njega još nema!

Pauze između predavanja sada provodimo u obližnjem kafiću gdje smo stekli nove prijatelje, ali ne tako dobre kao što je bio kave aparat. Nije problem u njima nego u tomu što moramo izaći po nevremenu sa našeg fakulteta da bi se domogli tog čudesnog napitka. Naši novi prijatelji – konobari više i ne prilaze da upitaju što želimo već iz naših žudnih pogleda razaznaju naše želje i vapaje za kavom, te sami donose vrele šalice, koje nam u tom trenutku znače sve. U jutro, između 8 i 9 sati kava nam predstavlja eliksir života, kao da bez tog napitka ne bismo bili prisebni ostatak dana. Mnogi se zahvaljuju Bellu na telefonu, Tesli za struju, a mi zahvaljujemo Kolumbu što je otkrio Ameriku i donio kavu na naše prostore.

Mi nismo ovisnici, samo neizmjereno volimo okus kave iz našeg aparata. Nadamo se da će dobri ljudi pomoći da se naš aparat popravi i vrati na naš fakultet.

Kave aparatu, željno te iščekuju tvoji prijatelji – studenti Građevinskog fakulteta!

Kratki izlet

Prolazi još jedan naporan dan i završava poslijepodnevno predavanje. Srhvani umorom od bogzna kojeg velikog posla, odlazimo u obližnji cafe bar na kavu „razgovorušu“ neće li nam jadanje jedni drugima pomoći da se odmorimo. Jedino što smo mogli jest smijati se od muke na svaku sitnicu dok su nas prolaznici začuđujuće gledali.

Odjednom je nekome sinula ideja da ujutro odemo vlakom u Sarajevo! Ideje su se polako nizale ali ujutro na željezničkoj stanici pojavila se samo jedna kolegica. Bez uvrede, žene su uvijek bile hrabrije od muškaraca.

Putovanje vlakom do Sarajeva bio pravi izbor jer pruga prolazi kanjonom rijeke Neretve te je lakše zamijetiti njegove ljepote nego kad se putuje automobilom.

Stigle smo u Sarajevo oko 10.00 sati.

Prvi osjećaj koji se javi nekome tko dolazi iz podijeljenog grada jest kako se ponašati, što govoriti i kojim jezikom govoriti. Ne poznavajući mentalitet grada, očekivale smo uvrede ako čuju da govorimo hrvatskim jezikom

i ako shvate da smo Hrvatice. Imale smo osjećaj da nas motre i paze što govorimo. Predrasudu koju smo ponijele iz Mostara teško da smo mogle zakopati u sebi. Glupost.

Hodajući tako ulicama, prestale smo razgovarati i ćutile grad. Izne-

nadili bi ste se od nacionalne, etičke i vjerske pripadnosti slučajnih prolaznika i od tolike slobode u njihovom govoru i ponašanju.

U Sarajevu je sve drukčije. Smiješno ali od mnoštva svijeta očekivale smo poznata lica prijatelja ili kolega koje svakodnevno susrećemo u svom gradu, a jedino koga smo poznale bio je Deen.

Tek kad su se oglasila podnevna

zvona s Katedrale i otkucaji sata sa Sahat kule i kad su se golubovi vinuli sa Baščaršije u zrak, shvatile smo da je Sarajevo grad mira, nekako prijatan i gostoljubljiv, čist i kulturnan. Iako ispaćen u minulom nesretnom ratu, to se sada skoro ni ne osjeti. Život u njemu ide dalje mirnim tempom mada bi i najmanja nagla promjena prouzročila nove nemire kao i u ostalim dijelovima zemlje. Da ne politiziramo, politika je ono što nas najmanje zanima.

Oslobodile smo se krivog dojma i toliko opustile da smo stigle napraviti i mali kriminal: švercanje tramvajem. Pa ne bi se osjećale pravim studenticama da to nismo uradile. I tako nas je tramvaj doveo do jednog zanimljivog mjesta – do lokala posvećenom drugu Titi. Tko bi rekao da je to moguće nakon `92. u središtu Sarajeva!? Pomisliti da su ga otvorili jugonostalgičari i stare „komunjare“ koji liječe svoje bolesne duše čuvajući orginalne

uspomene na tog velikana. Ali, nije tako. Njegovi gosti su ni manje ni više nego studenti. Samo, zaboravile smo koja se glazba puštala. Gledajući tako Titova poprsja, isječke iz novina i mnogobrojne slike, preplavili su nas živopisna sjećanja na pionirske dane, školske klupe, „drugarice učiteljice“, pjesme o mladim partizankama... I tko je sad jugonostalgičar?!

Da ne bi toliko „patile“ za nestalim društvenim poretkom (komunizmu), odlučile smo „doći k sebi“ u modernom kapitalizmu, točnije u ogromnom tržišnom centru koji nas je skoro stajao povratka na jug. Žene i kupovina – beskonačno mnogo vremena. Ali vlak ne čeka ni sekunde. Jedva da smo stigle na glavni kolodvor i doslovice uhvatile zadnji vagon, sjele u svoj kupe da povratimo dušu.

Pogledi nam nisu silazili s prozora tako da smo naposljetku ustale, otvorile prozor i pružale ruke prema gradu koji je polako ostajao iza nas. Zadnje obrise grada ispratile smo poznatim stihovima:

*...Bilo kud da krenem o tebi sanjam
Putevi me svi tebi vode...
...Čekam s nekom čežnjom na svjetla
tvoja
Sarajevo ljubavi moja...*

Zašto (ne) idem u kino?

Sinoć sam bio u kinu. Već dani-
ma, tjednima namjeravam ići, ali
tek sam se sinoć odlučio na odlazak.
Toliko dugu pauzu odavno nisam na-
pravio.

Dvoje najpoželjnijih zvijezda da-
našnjice Angelina Jolie i Brad Pitt
trebali bi biti pravi mamac da se na-
pokon ispuni dvorana kina Borak. Jer
što trenutačno ima razvikanije, po-
pularnije i poželjnije od spomenutog
glumačkog para i njihova najnovijeg
hita Mr.&Mrs. Smith. Po običaju na
ulazu sam točno u osam i događa se

ono što mrzim, a tako je uobičajeno
– već je počela najavna špica. K vra-
gu!

Napipavam u mraku naslonjače
očekujući da su najbolje pozicije, one
u proredu, već zauzete. Međutim,
imam što vidjeti. Svega nekoliko gla-
va strši iznad sjedala u mraku dvo-
rane da ih mogu na prste svoje dvije
ruke nabrojati. Što je ovo? Pa zar Brad
i Angelina ne mogu značajnije ispu-
niti našu dvoranu.

Sjedam u prored pomalo razočaran
činjenicom da nas je tako malo. A pri-

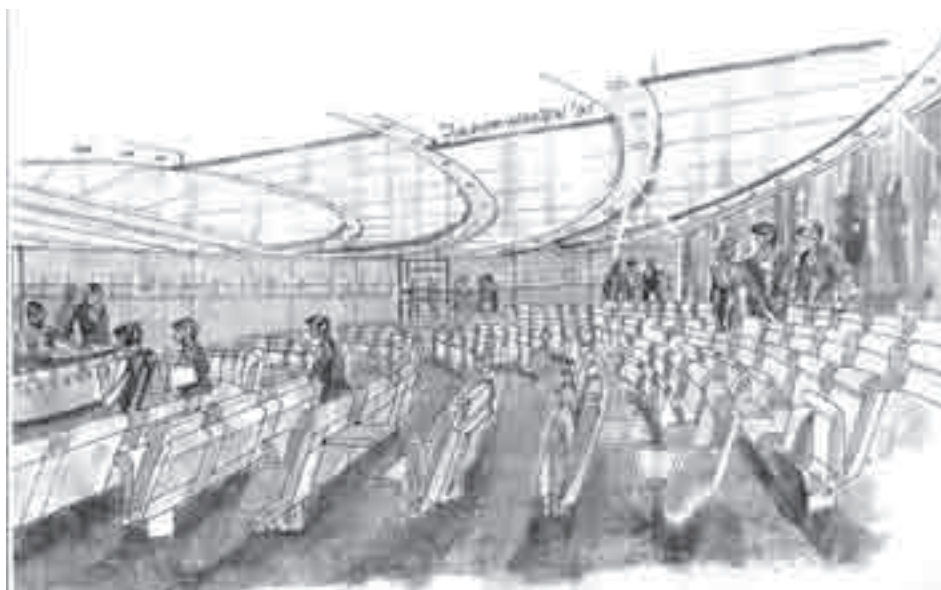
mjerice, neku smo večer na Pecari kada
je gostovao Partizan pjevali Koliko nas
ima...No, nije svako zlo za zlo, tješim
se. Barem mogu ovdje u srednjem redu
ispružiti noge i ne savijati se pod priti-
skom naslonjača ispred mene.

Film počinje super. Angie i Brad
dominiraju platnom. Redatelj nas pa-
metno izvlači iz uvodnog predstavlja-
nja. Kadrovi se smjenjuju, glazba ih
prati, flash, tama, equilibrium...

Pale se svjetla, zuji električna – ide
odjavna špica. Kad prije? Tek nakon
nekoliko trenutaka shvaćam da sam
prespavao skoro cijeli film. Sva sreća
što je tako malo ljudi i da nitko nije
sjedio blizu mene, pa možda nisu
skužili da sam zaspao. Uljudno se
smješkam na izlasku iz kina stidljivo
izbjegavajući svaki komentar o filmu.

Na žalost, ovo što se sinoć dogo-
dilo nije neuobičajeno u posljednje
vrijeme. Ali to se uglavnom događa
kući gledajući filmove na videu i dvd-
u, pa ih sutra mogu nastaviti gledati
ili pogledati ispočetka. Ekran nije
filmski, ali je zato fotelja udobnija i
mogu odabrati tajming za gledanje.
Pored toga, nakon napornog dan nije
u kući sramota ni zaspati uz film za
razliku od neugodnosti koje to spava-
nje može prouzročiti u kinu.

Kažu da kino ulaznice nisu skupe.

S tim bih se složio, jer što za mene kao nekakvog filmofila znače te četiri marke. Ali to je moje uvjerenje o jeftinoći, ili bolje rečeno o neskupoći ulaznica, nedavno poljuljao susjed Davor. Naime, djeca po ulici su danima najavljivala kako u kino dolazi drugi nastavak Spidermana. Davor ima dvojicu spajdermenovskih fanatika, dva klinca koja skaču i oko moje kuće prljajući mi fasadu s blatom, koje bi trebalo biti paukova mreža, glasno ponavljajući kratke citate Tobeya Maguirea i oponašaju njegove

pokrete. Pitam Davora vodi li klince na Spidermana, a on niječno maše glavom. Zašto???

Odgovara mi da se film gleda i njemu i supruzi, ali da će uzeti piratski iz videoteke. I to baš večeras! Kažem da je to neusporedivo s doživljajem u kinu, a on mi razumno pojašnjava svoje argumente koji su i mene poljuljali u prethodnom uvjerenju o jeftinoći kino ulaznica. Davor veli da njemu i njegovima treba preko dvadeset maraka za ulaznice i pokoje štapiće, smoki i dvojni ce za djecu u kinu, a sve to mogu

budžašto odgledati na videu. Za pare što mu ostanu može djecu slati užinu cijeli tjedan u školu. Malo se zamislim i skontam: Davor ima pravo!

Kad se samo sjetim, baš smo nas dvojica, Davor i ja, kao klinци vječito visili u kinu. Gledali smo skoro svaki film, i komični, i akcijski, i art, i ratni, i erotski. A u teškim trenucima kada se film zaustavio i trebalo je staviti novi kolut s tada nekvalitetnom filmskom vrpcom, svadali bi se tko će ići kod Lojke tražiti radu operatera da zamijeni kolute. Tada nije bilo alternative, video i DVD nisu postojali, a ono nešto programa završavalo je u deset navečer, tako da bi tjedno na televiziji uhvatili svega dva-tri filma.

Da bi se tada ušlo u kino često je trebalo na vrijeme doći, nekada i sat ranije, i od Ane blagajnice na vrijeme kupiti dragocjenu kartu. Ana je uredno do službenog otvaranja sjedila na zidu preko puta kina i kidala ulaznice za one najnestrpljivije. Pred sam ulazak u kino Davor i ja smo kao sardine bili pritisnuti u prvom redu od navaleske mase koja nas je gurala i ljepila za vrata prije početka Rockyja, Ramba ili Bruce Leeja. Spas je donosio Rade otvaranjem vrata kada bi katapultirani uletjeli u toliko željeni prostor. Rade bi se uzmaknuo u stranu, a

stampedo obožavatelja Malog zmaja uletio bi pored njega, tko s kartom tko bez nje. I dan danas osjećam žuljeve i izgažene nožne prste, bol koju su mi svojim teškim stopalima naniželi moji stariji sugrađani. Ali sve bi se zaboravilo s početkom prve scene na velikom platnu.

Čak i zimi naše je kino često bilo posjećeno. Mlađariju nije pokolebala ni sibirska hladnoća dvorane u kojoj bi se pušila para iz naših usta. Otvarali bi ih samo u slučaju ubacivanja moka kocki, tada najpopularnijih napolitanki, koje su bile tako dobre, tako slatke i zagrijavale su nas u tim zimskim kino danima. No, oponašanje boksačkih i kung-fu pokreta na izlasku iz dvorane rješavalo bi problem našeg daljnjeg boravka na svježem zraku.

Danas se Oli i Boro, naši kino operatori, zaista trude i dovlače u Široki Brijeg gotovo sve najveće filmske hitove što dolaze i u Zagreb, Split ili Sarajevo, ali kino više nije što je nekad bilo. Djeca ne samo da imaju video i dvd-playere, nego i PC-je s igricama, play statione i drugu silnu tehniku koja odvlači pozornost od filmova, stripova, avanturističkih romana ili nekih drugih onomadskih vidova dječje zabave.

Odrasli radije pogledaju film u kući (pa ako i spavaju, nema veze), neki za cijelu obitelj tako ušparaju koju marku, sve manje imaju vremena za te druge cjelovečernje zabave gdje nitko nikog ne traća, nema politički suprotstavljenih strana ili nije možda tako dinamično kao u Otvorenom svaku večer. Ali je možda najstvarniji razlog da ni njih sedma umjetnost ne zanima kao nekad.

Kako dalje? Postoje dva smjera. Prvi je da kina kod nas sa svojom osnovnom funkcijom propadnu i služe samo za promociju književnih remek-djela svjetske kvalitete ili pak knjiga upitne vrijednosti, ovisno o tome tko ih promatra i predstavlja i kako ih predstavlja. U ovom slučaju također dvorane mogu poslužiti za nastavak održavanja prvorazrednih, drugorazrednih i trećerazrednih priredbi različitog sadržaja, ponovno ovisno o rakursu promatrača tih događanja. Ovaj je smjer vrlo izvjestan.

Na žalost, drugi smjer je malo vjerojatan, premda bi on značio spas kina u njihovoj izvornoj funkciji. Značio bi ne samo opstanak, nego i nastanak jedne profitabilne djelatnosti. Taj je smjer trenutačno hit u većini europskih zemalja i označava veliki povratak publike u kina. Stvoren je pravi

kino brand i napravljena organizirana kampanja filmskih distributera i producenata na razini država. Reklamne kampanje su toliko jake i prodorne do razine drskosti, a dvorane su postigle udobnost koja premašuje onu u našim dnevnim boravcima. Spužve na foteljama mjere se u desecima centimetara, platno je izbačeno u publiku s velikim formatom i odgovarajućom zakrivljenošću, a kapacitet je sjedala smanjen nauštrb udobnosti. Zato postoji nekoliko istih predstava tijekom dana i dok čekaju ne mora se prevailiti stotinu metara do prvih kokica ili nekih drugih grickalica. Sve te sitnice i krupnice teško će se realizirati za tržišni spas kino dvorana, pa barem ne moramo strahovati od pobjede razularenog komercijalizma u ovom području.

“Ne bojim se, al’ me strah...”

Živimo u svijetu gdje su umorstva, silovanja, samoubojstva, pijanstva, maltretiranje djece, pobačaji, droga, prostitucija i razni drugi poroci sasvim normalna pojava jednog običnog dana, obična svakodnevica ove godine i bezbroj godina prije. Još na početku ljudi su željeli biti poput Boga, svemogućí i veliki i u vrtu pogriješite, al’ se ne opametiše, nego nastaviše graditi kulu Babilonsku. A ti si im Bože pomrsio jezike i raspršio po svoj Zemlji. I što su dobili od svega toga? Uzalud je bio pokušaj da budu svemogućí, da uzmu stvar u svoje ruke; jer su samo sebi napakostili. Pitam se nekad što bi bilo da Eva nije pojela jabuku, da se nije dogodilo ono što se dogodilo? Pitam se kakav bi svijet sada bio, da li bi bilo svega ovoga što ogorčuje moju i tvoju svakodnevnicu. Postavljam si retorička pitanja! Moralo je ovako biti. Jer sve se događa s razlogom, apsolutno sve, pa i slova na ovom

papiru, jer svijetom vlada nužnost (Spinoza). Ne znam koliko je ispravno, ali svakako ću izreći svoje poglede na sve već gore naveden. Slažem se kad ljudi kažu: “Na mladima svijet ostaje!” Mladi, zar je ovo svijet u kojem želite živjeti? Zar je ovo ono o čemu ste sanjali? Je li ovo svijet o kojem sam ja snivala? A što mislite? Jesam li ikad pomislila da ću reći da je lakše umrijeti nego živjeti? Kakva ironija! Mogli bi ovu “našu”, “moju” svakodnevnicu nazvati tragikomedom. Zacijelo ste se već pitali o smislu života. To je jedno od pitanja koje nam se nameće htjeli mi to priznati ili ne. Toliko zla oko nas, toliko trnja na mome putu, toliko tame, a nigdje tračka svjetlosti. Nigdje trenutka mira, ljubavi, sreće! Kažu bit će bolje, nekad, negdje, nekome... Možda to budemo baš mi, baš ti i ja. A možda i ne?! Do tebe je, do nas je. Ovisi o tome kako gledaš na život, na svijet, je li gledaš iz “žablje” ili “ptičje” perspektive. Shvaćaš što mislim?? Razmisli dobro o tome što želiš stvoriti od sebe, od svog života. Imaj svoj cilj i trudi se da ga ostvariš. Jer s obzirom na bogatstvo koje mi mladi nosimo u sebi i naše želje koje su plemenite i dostojne svake pažnje, izbor ciljeva može bit vrlo širok. Želimo postići

što prije ono što slutimo, za čime čeznemo. Snovi i želje mladih upravo su doveli do veličanstvenih stvari u svijetu, do pokretanja procesa koji su do tada bili nezamislivi. Ne bi bilo loše kad bi i odrasli malo više sanjali, ne bi se zakovali u svoj način mišljenja i prosuđivanja. No kad bolje razmislim u neku ruku i imaju pravo, jer i ja se često pitam: Zašto? U meni ima nekorektnosti i zbrke, radosti i tuge, odvažnosti i straha. Život teče kao obično, a onda..? Odjednom zapazim da trčim, trčim nezaustavljivo, jer zaustaviti se znači prosudit prijeđeni put, a toga se bojim. Usuđujem se reći da čovjeku ništa na svijetu tako djelotvorno ne pomaže – pa i u najgorim uvjetima postojanja – kao spoznaja da njegov život ima smisao. Stoga, dragi čitatelju, budi samo ono što jesi (tj. ono kako tebe – nas nazivaju) – ČOVJEK, a to je najteže. Kada naučiš biti to što jesi, onda ćeš znati i kako svijet, svoj život učiniti onakvim kakvog želiš.

“...vjeruj, ljubi, ufaj se i nadaj...”, reče davno S. S. Kranjčević i saznat ćeš tko si i što si...

Poslušaj ga, nije uzalud!!!

Sunce – Izvor Života

Iako nam prijete opasnosti od sunčevih zraka (zbog opekline, raka kože...), istina je i da izlaganje suncu ima i dobre strane. Rizici od izlaganja suncu su prenaplašeni, a blagotvorni učinci zanemareni.

Sunčeve zrake štite od bolesti, povećavaju izdržljivost, sprečavaju alkoholizam...

Sunce djeluje na središnji živčani sustav, povećava razinu hormona serotonina (tvari u mozgu koja snaži živčani sustav). Serotonin ili “hormon sreće” podiže raspoloženje, a manjak

tog hormona uzrokuje depresiju.

Stoga su proljeće i ljeto sa svojim sunčanim danima razdoblja u kojima je depresija manje prisutna, ali je zato prisutan stres zbog učenja i ispita.

Zato knjigu u ruke i na sunce!!!

Izlaganje suncu regulira i ciklus budnosti i spavanja i omogućuje zdrav noćni san. Oči su ulazna vrata kroz koja svjetlost prolazi do epifize, pa čak i ako je optički živac mrtav. Čak i slijepim ljudima serotonin raste, melatonin (hormon sna koji uzrokuje depresiju) opada kada su im

oči izložene sunčevoj svjetlosti.

Sunce je lijek i za pretilost, jer povećana količina serotonina stvara osjećaj sitosti, ubrzava metabolizam i potrošnju masnih naslaga, pa na suncu možete steći i vitku liniju.

Stoga se ne skrivajte od sunčeve svjetlosti, izađite na gradilište...!

Ma ne, bolje idite na more, na plažu bez knjiga i briga u glavi!

Ali ne pretjerujte!

I želim vam ugodan odmor ovog ljeta!!!

Kako leti ovo vrijeme, evo već je veljača, a s veljačom dolaze i ispiti. E to je već problem! Ne mrzim ja veljaču već je volim, fin je to mjesec, malo kratak ali pun zbivanja! Trećeg veljače je sveti Vlaho ili drugim riječima odlazak u Dubrovnik, zatim Valentinovo – neizbježan cjelodnevni izlazak i još par vrlo važnih rođendana koji se naravno ne smiju propustiti ni pod koju cijenu! E moja cijena bio je ispit!

Ovako vam je sve počelo:

Potkraj siječnja počela sam učiti i stigla spremati sve predmete osim jednoga, izašla sam na ispite te ih i položila. Potom su došle zabave a ja zadovoljna položenim brojem ispita nisam ih htjela propustiti. Moram priznati da su bile nezaboravne, ali nisu mi ostavile vremena za učenje. Zatim je došao i ispit, a ja iscrpljena nakon burnih i dugo-satnih zabava nisam imala snage a ni volje da spremam ispit, pa sam samo napisala šverc, jer starije kolege kažu da profesor stalno “vrti” određene zadatke.

Dan D – dan ispita

U ponedjeljak u 7 sati u jutro zvoni mi sat i ja se ustajem raspoložena kao da sam ispit spremala mjesec dana. Spremam se uzimam svoje “mudre

Istinom u oči

papiriće” i polazim u osvajanje još jedne bitke po upis još jedne ocjene u moj indeks. Hodam ulicom sa osmjehom od uha do uha sigurna u sebe i u svoju snalažljivost u švercanju ne obazirući se na to može li se uopće kod profesora švercati. Dolazim na fakultet, nailazim na zabrinuta lica svojih kolega i uvjerena da ću uspjeti prošvercati sjedam u klupu raspoređujući papiriće po mjestima odakle ću moći prepisati.

Ispit

Ulazi profesor sa riječima: “Teško je, razmislite pa tek onda počnite raditi, jer će vam pogrešan početak oduzeti puno vremena i nećete stići uraditi!”. Nisam ni razmišljala o tim riječima samo sam čekala da dobijem zadatke i dobila sam ih. Bože moj kako sam samo sretna bila kad sam ih vidjela, pa ja ih znam ustvari ja ih imam urađene i ovaj će ispit biti još jedan u nizu položenih.

Nasmijana počela sam prepisivati tekst zadatka iščekujući priliku da izvadim šverc, ali tada su počeli problemi. Većina studenata shvativši težinu zadatka odjednom je napustila ispit, a ja ostala sa nekolicinom kolega praviti se pametna. Šarala sam nešto, oduzimala, zbrajala i razmišljala o tome kako točno znam u kojem džepu mi se nalazi zadani zadatak. Odjednom kolega zovnu profesora da mu pojasni neke stvari i to je bila moja prilika, brzinom svijetlosti izva-

dila sam papirić i počela prepisivati, a onda profesor počeo hodati oko mog stola kao kad pas nanjuši kost, vrti se, maršira lijevo desno a ja do pola prepisala zadatak i nemam pojma kako dalje. Znojim se, preznojavam a on se ne odmiče, kao pčela oko košnice, brani svoje. To je jednostavno bio sukob oči u oči, ili padam ili prolazim!

Napustila sam ispit sa zamišljenim pogledom izgubivši bitku kojom sam sebi dokazala da bez truda i zagrijane stolice nema uspjeha, nema polože-

nog ispita.

Na malom fakultetu profesori znaju tko što zna i koliko zna, tako da su male mogućnosti uspješnog prepisivanja. Profesori čim primijete “čudno” ponašanje počete kružiti oko vas jer kao što rekoh kako pčela brani svoju košnicu tako i oni brane svoje JA! Zato kolege moje učite i ja učim za slijedeći rok da položim taj ispit, ali ovaj put sa pravim znanjem stečenim napornim radom i dobro zagrijanom stolicom!

WWW...

Saipem

Na Građevinijadi u Novom Vinodolskom održana je prezentacija tvrtke SAIPEM koja omogućava: ljetne prakse ili part-time-job za studente, mogućnosti stalnog zaposlenja, stipendije, pisanje diplomskih radova... Saipem Mediterranean Services jedna od vodećih svjetskih tvrtki za poslove polaganja naftovoda i plinovoda na kopnu i u moru, koja djeluje unutar talijanske grupacije ENI. Gru-

pacija ENI zapošljava diljem svijeta oko 25.000 djelatnika i ima više od 1 mlrd. dolara ugovorenih poslova, a poslove obavlja na svim stranama svijeta. Kontinuirana edukacija mladih kadrova, training on-the-job, posjeti gradilištima, rad u drugim sjedištima (Milano, Pariz, London, Jakarta). Posebno usavršavanje za kadrove uključuje razne tečajeve: upoznavanje sa Saipem i ENI grupom, osobne vještine (učenje stranih jezika, usavršavanje kompjuterskih vještina, upoznavanje sa projekt managementom, osnove ekonomije), poslovne vještine (govornišтво, osnove komunikacije, team building) te specifične tehničke

vještine (profesori iz Londona, Milana).

Također, apsolvantima pružaju mogućnost pisanja diplomskog rada uz praksu i rad na Saipemovim projektima, obavljanje studentske prakse u okviru njihovih projekata, kao i stipendije za studente.

Sve ovo vrijedi i za studente iz Mostara. Pa ukoliko ste zainteresirani posjetite njihovu stranicu i raspitajte se - www.saipem.eni.it .

Kolege iz Zagreba su nas uputili na zanimljivu udrugu koja se bavi organiziranjem prakse za studente tehničkih fakulteta – www.iaeste.hr .

Studentski Zbor

(Ne)sretnik

Neki ljudi su jednostavno rođeni pod sretnom zvijezdom, a neki to nisu. Ja spadam u drugu grupu. A možda, uopće, nije bila stvar u zvijezdama, možda je nebo bilo oblačno i one naprosto nisu mogle ništa uraditi. Ha, vrag bi ga znao !

Uostalom, možda bi bilo bolje ostaviti se tih zvijezda i gledamo pred sebe, jer od previše gledanja gore ne primijetimo kamen na putu, pa se spotaknemo. Ja sam od onih koji pri tom i padnu, a još uvijek mi točkice pred očima smetaju pravilnoj procjeni terena preda mnom, pa sada uvođim dodatne mjere opreza - stavljam sunčane naočale kada gledam gore, makar bilo i oblačno.

Ali stvar je u tome što „rođeni pod sretnom zvijezdom“ (ne pomislite kako govorim o crvenoj, ta je već bila u padu kada sam se rodio) nekako promaše taj kamen, ali ja sam promašio nešto drugo – promašio sam samu stazu!

Odlučivši, napokon, da mi je dosta padova i poderanih hlača, odlučio

UPOZORENJE: Osobe osjetljive na zaraze trebaju se cjepiti prije kontakta sa sljedećim tekstom radi opasnosti od zaraze virusom neshvaćenog sanjara!!!

sam ući u civilizaciju i zagristi komad bijelog kruha što još miriše na golemu peč iz pekare, mada mi se u zadnje vrijeme čini da su naše bake bile ispred svoga vremena jer u modu sve više dolazi crni kruh ispod sača.

Svi su bili zadovoljni mojom odlukom, jedino sam ja bio malo sumnjičav. Ali odluka je pala, a vremena za kajanje imat ću i previše. Upisah se na fakultet. Da ne spominjem ime fakulteta, to bi bila odveć jeftina reklama, a ne želim nikoga dovesti u napast da provjeri ima li više sreće od mene.

Za čudo, dobro mi je krenulo. Bio sam toliko iznenađen da sam zabravio na nebo što žudi poglede zanesenjaka. Trčao sam ne osvrćući se i preskakao semestre kao stepenice: prvi, drugi, treći ... Neka mala čudna bilježnica sa plavim koricama, na kojima je netko utisnuo velikim slovima INDEX, punila se tako brzo brojkama od dva do pet (nedostajala je jedinica, a ja sam mudro šutio) pa sam se već počeo pitati kako se nitko ne sjeti upisati sedam ili osam. A možda su samo, kao i ja nekada, markirali sate u školi, a ovi baš kada su se učili brojevi od šest pa nadalje. S ponosom sam pomislio da znam više od njih, ja sam na tim satima bio.

Ne znam na kojoj sam stepenici semestra bio, već sam prestao brojati, bilo mi je samo važno ići dalje, kada se DOGODILO.

Dobro, nije baš bila scena iz „Dolsjea X“ s pojavom letećeg tanjura, niti iznenadni napad inteligencije i spoznaja nove teorije o evoluciji, niti otkriće zakona po kojemu se tijelo kreće u četverodimenzionalnom sustavu bez utroška energije. Jednostavno sam stao. Bez ikakve prethodne najave u mojoj svijesti, stao sam. Na nekom x semestru nepoznati tračak svjetlosti najedanput me podsjeti na sjaj jedne od mojih zvijezdica da sam morao podići pogled. „Idi!“, čuo sam glas razuma i u istom trenu zapeo o nešto tvrdo, kamen ili stepenicu posljednjeg semestra, i pao. Ali pogled je i dalje ostao prema gore.

Treptave i nasmiješene moje zvijezdice su zurile u mene i pomalo glumile povrijeđenost zbog mog zanemarivanja. Oko mene ležali su brojevi prosuti iz male bilježnice s plavim koricama. Mogao sam ustati i otresti hlače, vratiti rasute znamenke u njihov plavi kufer i nastaviti dalje.

Mogao sam postati akademski obrazovan građanin. Mogao sam...

Križni put...

Odbor za mlade vijeća za laike pri biskupskoj konferenciji BiH za biskupije u Hercegovini organizirao je Križni put mladih u kojemu su sudjelovali mladi iz naših biskupija. Mladi su se okupili ispred Katedrale, i iako je puhala jaka bura odlučili poći na Hum. Srednjoškolci su ponijeli drveni križ od Katedrale do podnožja Huma. Tada su križ preuzeli studenti i nosili ga od postaje do postaje. Za vrijeme hoda prema jubilarnom križu na Humu pjevalo se Gospin plač, mladi su čitali Muku po Ivanu te između postaja pjevali korizmene pjesme. Križ je ponijelo i 10 naših studenata.

Studentski zbor

Komentatori

Kako većina nije u mogućnosti da uživo prati vrhunske sportske spektakle, gledamo ih na televizijskim ekranima. Htjeli to ili ne, moramo slušati komentatore (manje ili više napadne). Gotovo je neizbježno razgovarati o nekoj utakmici, meču ili nadmetanju a da ne spomenemo novinara koji je pratio taj događaj. Kvalitetni, oni manje kvalitetni, početnici, te oni koji se sjećaju vremena Borga, Pelea, Stenmarka, Birda te ostalih ikona svjetskog sporta, uvijek pridonose našem doživljaju izvjesnog sportskog događaja.

Teško je pisati na ovu temu a da se ne spomenu imena ili televizijske kuće na kojima oni rade. Ljubitelji formule 1 mogu uživati u nepristranom, nenametljivom i ponajprije stručnom izvještavanju sa staza diljem svijeta ukoliko prate utrke na njemačkom RTL-u. Sigurno će mnogi reći kako je njima lako postići rekordnu gledanost kada je stručni komentator Lauda te imaju pristup stazi. Ali mislim da bi mnogi mogli naučiti mnogo toga o nepristranom izvještavanju.

Od satelitskih kanala još bih izdvojio Eurosport. Ponajprije zbog fanatičnih, ali i stručnih komentatora moto-sportova i tim koji prati

nogometne utakmice. Mislim da je to jedan od rijetkih kanala na kojem možete čuti objektivno mišljenje kad je nogomet u pitanju. Jedan od razloga je taj što ljudi koji rade nisu bivši (neuspjeli) nogometaši, već ljudi koji su godinama uz nogomet i znaju što ljudi ispred malih ekrana smatraju primjerenim komentiranjem. Iskreno radovanje svakom atraktivnom potezu, nedovođenje kvazi stručnjaka koji u većini slučajeva samo smetaju, osigurali su im primat i ogromnu gledanost u europskim pa i svjetskim razmjerima.

Imamo tu sreću da primamo signal iz dvije države pa na raspolaganju imamo više kanala. Što se tiče HRT-a, imaju poprilično kvalitetne i obrazovane novinare, ali se često mogu čuti pomalo navijački komentari. A šećer je ipak na kraju! Televizija kojoj (ne)plaćamo pretplatu u sportskoj redakciji ima ljude koji su postali poznati po svojim gafovima; od pogrešnog čitanja imena igrača i klubova (naglasak na francuskim), preko praznina u eteru, pa sve do fanatičnog navijanja (Topalbečirević). Sjetimo se samo koliko su nas puta nasmijali-nebrojeno mnogo. I bit će toga još...

Korisno dosadivanje

Za djecu samoća znači priliku da se igraju na miru i ne plaši ih dosada. Ali za odrasle, što je to dosada?

A što nam samo sve nije dosadno, pa ljudi često kažu: "Dosadno mi je na poslu! Dosadno mi je na faksu! Dosadno mi je danas! Dosadno mi je učiti! Dosadan si!..."

E pa treba prihvatiti da je život u određenoj mjeri dosadan, ali i znati da je to podnošljivo.

"Obožavam dosadne stvari", glasovite su riječi Andyja Warhola koji se prvi glasno usudio reći da je dosada korisna i potrebna.

Priznao je da mu je i dosadivanje nekad dosadno, ali da je važno u životu dosadu proživljavati na pravi način, na produktivan način. Dakle, treba znati izvući korist iz samoće i nerada.

Norveški filozof Svensen poručuje: "Koristi ne očekujte odmah", te da učimo iz dosade i dosadivanja. Njegova teorija polazi od oružja protiv dosade.

Jedna skupina ljudi kao oružje protiv dosade koristi hiperaktivnost, tj. predaju se i previše poslu, a u biti to možemo smatrati bježanjem od živo-

ta. Ljudi koji se tako štite od dosade u stvari se beskrajno dosađuju i više su umorni. Ali i u oslobođenosti od obaveza moguće je izbjeći dosadu. Dosadu ne treba izjednačavati s besposlenošću.

Druga skupina ljudi bori se protiv dosade pretjerivanjem s užicima, a to čine kako bi pokazali svima da život "gutaju otvorenih usta".

I upravo se tako ponašaju oni momci koji bezglavo jure u automobilima i na motorima, a nikamo (osim u bolnice) ne stižu prvi.

Tako se ponašaju i oni koji pretjeruju s alkoholom, drogom, diskotekama... Samo da sebi ne priznaju da se u biti beskrajno dosađuju. Takvim ljudima ono što je danas zabavno, sutra je dosadno, ali oni jure iz zabave u zabavu...

Dosada je dio nas, dio života i moramo je prihvatiti da bi nam život bio podnošljiv.

Darivanje krvi...

Ilove su godine održane zimska i proljetna akcija dragovoljnog darivanja krvi na Sveučilištu u Mostaru. Kao i prethodnih godina Studentski zbor u suradnji s Odjelom za transfuziologiju Kliničke bolnice Mostar je organizirao aktivnosti i pozvao studente na dragovoljno darivanje krvi. Da bi se mogao odazvati što veći broj studenata, akcije su organizirane po podružnicama.

Naš Zbor je rado izašao u susret djeelatnicima transfuziologije i u dogovoru s fakultetom im ustupio jednu učionicu. Akcije su na pojedinim članicama Sveučilišta ove godine bile iznimno uspješne. Zahvaljujući dobrom odazivu i svijesti darovatelja i darovateljica samo na zimskoj akciji prikupljeno je 106 doza krvi.

Studentski Zbor

Tri mlada i nadobudna žapca jednog dana uputiše se u svijet željni života, željni spoznaje nečeg novoga, istraživanja novoga i nepoznatoga svijeta. Na njihovom putu nadje se jednoga dana kanta, a oni željni vidjeti i znati više o kanti, skočiše jedan za drugim u nju. Pljas! Ali iapak treći žabac, malo nepovjerljiviji, možda mudriji ili plašljiviji, skočio je samo na rub kante te je odozgo gledao svoja dva prijatelja kako se bore da bi iskočili van iz nekakve bijele tekućine. Niti on, niti druga dva žapca nisu znali da je ta bijela tekućina mlijeko. Nakon mnogobrojnih pokušaja da iskoče van, žabac koji ih je gledao s ruba vrha kante, počeo im je dovikivati: "Nikad nećete uspjeti izići van, suočite se s činjenicama i pripremite se za smrt." Budući je volja za životom, samoočuvanjem, prvo pravilo života, i dalje su ona dva žapca pokušavala iskočiti van, ali bez uspjeha. Žabac koji je ostao na rubu kante i dalje je dovikivao: "Nikad nećete uspjeti, predajte se i u miru umrite," Na žalost, jednom žapcu ponestalo je snage i volje te je nestao ispod bjelkaste površine. Ostao je mrtav.

Žapcu koji se je još uvijek borio, usprkos obeshrabrenjima njegova prijatelja s vrha kante, ubrzo se počela pod nogama od silnoga i neprestanoga

Tri žapca

mlataranja pojavljivati meka žućkasta tvar na koju se mogao osloniti i stati. Mlaćenjem načinjen je maslac! Čim je bilo dovoljno maslaca da se namjesti, iskočio je izvan kante.

Kad se spašeni žabac susreo sa svojim prijateljem, koji je cijelo vrijeme

bio na rubu kante, on mu je od svega srca zahvalio za sve izgovorene riječi s vrha kante. Nikada se ne bi mogao spasiti bez njegove pomoći. Žabac koji je preživio bio je gluh!

Po(r)uka: Ne obeshrabi se, nego budi ustrajan!

Murphyjevi zakoni

Život se pogoršava pod pritiskom. -
Murphyjev zakon termodinamike

Stvari će se uništavati proporcionalno njihovoj vrijednosti. - Murphyjeva konstanta

Dovoljno istraživanja poduprijeti će bilo koju teoriju. - Murphyjev zakon istraživanja

Objekt koji pada uvijek će pasti tamo gdje će napraviti najveću štetu. - Murphyjev zakon gravitacije

Kada bi graditelji gradili zgrade kao što programeri pišu programe, prvi djetlić koji naiđe uništio bi civilizaciju.

Kad radiš na rješavanju nekog problema, uvijek pomaže ako znaš odgovor.

U trenutku kad ti se čini da dolaziš do rješenja, provjeri ga – vjerojatno nije točno.

Hard disk će riknuti onda kad u kompjuteru imaš važne dokumente za koje još nisi napravio back up.

Osamdeset posto pitanja na završnom ispitu temeljit će se na predavanjima koje si propustio i gradivu koje nisi pročitao.

Ako izgleda kao da je sve u redu, sigurno ste nešto propustili

Bilo koji zanimljiv program zahtijeva više memorije nego što imate.

Ne budi prvi. Ne budi zadnji. Ne javljaj se dobrovoljno.

Ako smrdi, to je kemija. Ako ne funkcionira, to je fizika. Ako je neshvatljivo, to je matematika. Ako je besmisleno, to je ekonomija ili psihologija.

Lakše je postavljati glupa pitanja, nego ispravljati glupe odgovore.

Prilikom rješavanja vlastitih problema, članovi profesorskog zbora su krajnji konzervativci. Prilikom rješavanja tuđih problema, postaju krajnji liberali.

Uvijek drži sredene zadatke - to pokazuje da si radio!

Ako je, u inženjerskoj praksi, iskustvom kroz upotrebu dobivena konačna vrijednost faktora sigurnosti, neka će inventivna budala smjesti smisliti kako da navedeni faktor prekorači.

Kad bi barem jedna od ponuda unutar bilo kojeg projekta bila zajamčena, cijena bi bila nerazumna.

Najvažnija dimenzija nekog plana ili crteža ima najveće šanse da bude ispuštena

U svakoj formuli konstante (osobito one iz inženjerskih priručnika) treba tretirati kao varijable.

Nakon što planu pridodaš dva tjedna za neočekivane zastoje, dodaj još dva za neočekivano neočekivane zastoje!

Za izvođenje aljkavo planiranog projekta treba tri puta više vremena nego što je predviđeno; za brižljivo planiran projekt treba samo dva puta više vremena.

Tema zanimljiva profesoru bit će dosadna studentima

Pravila profesionalnog ponašanja od Karla Therzagija (kojeg mnogi smatraju "ocem" mehanike tla)

1. Inženjerstvo je uzvišeni šport, koji traži dobro športsko ponašanje. Povremene pogreške su dio igre. Težite tome da budete prvi koji će otkriti i obznaniti vlastite pogreške. Ukoliko ih netko otkrije prije Vas, primite to sa smiješkom i zahvalite se za pozornost. Jednom kad osjetite potrebu da počnete negirati svoju pogrešku usprkos činjenicama koje razumno dokazuju da ste je napravili, prekidate tradiciju dobrog športa. Tako ste već čudak ili čangrizalo.
2. Najgora navika koju možete steći je da postanete nekritični prema svojim rješenjima i u isto vrijeme nepovjerljivi prema tuđim. Jednom kad dođete do te faze ostajete zarobljeni senilnošću bez obzira koliko ste stari.
3. Kada odlučite objaviti neke od svojih ideja, istaknite im svaku oprečnost koju možete zamijeti. Tako će Vas čitatelji poštovati i potaknuti ste im svijest o mogućnostima daljeg unapređenja ideja. Udaljavanje od ovog pravila je najsigurniji put za uništavanje vlastitog ugleda i paraliziranjem vlastitih mentalnih aktivnosti.
4. Vrlo malo ljudi je toliko glupo ili toliko neiskreno da ne biste mogli bar nešto naučiti od njih.

Iz zakonika Hamurabija, babilonskog kralja (2200 g. pr. Krista)

1. Ako graditelj izgradi kuću i ne načini je dovoljno čvrstom, te se ona uruši i prouzroči smrt vlasnika kuće, graditelj će biti pogubljen.
2. Ako se rušenjem prouzroči smrt sina vlasnika kuće, graditeljev sin će biti pogubljen.
3. Ako se rušenjem kuće prouzroči smrt vlasnikovog roba, graditelj mora dati vlasniku kuće roba iste cijene.
4. Ako se rušenjem ošteti posjed vlasnika, graditelj ima popraviti sve oštećeno, pošto nije sagradio dovoljno čvrstu kuću i ona se urušila, graditelj ima ponovo sagraditi kuću o svom trošku.
5. Ako graditelj sagradi kuću i ona ne zadovolji zahtjevima graditeljstva, te zid padne, graditelj mora ojačati zid o svom trošku.

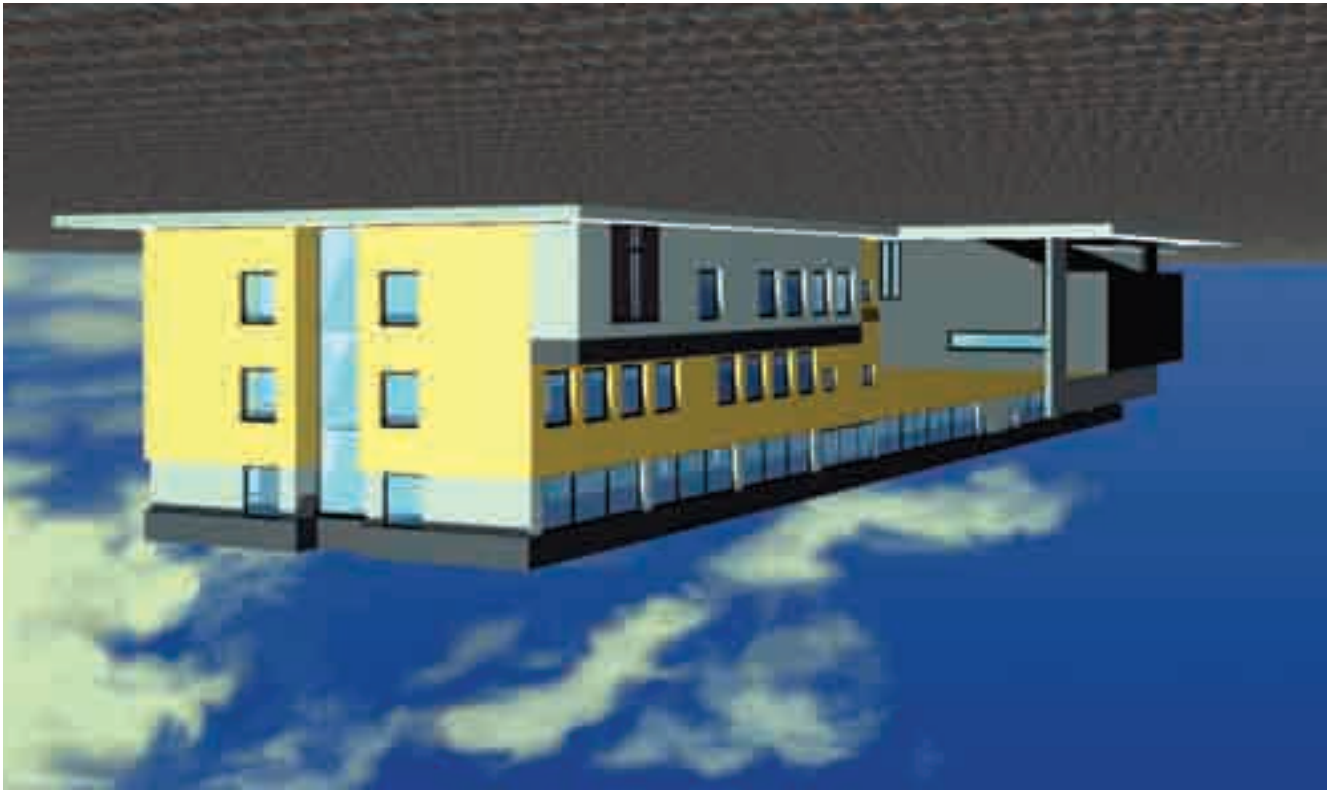
Sadržaj

Nešto kao uvod.....	3
Nova generacija studenata	4
Zašto volimo anketu?	7
Građevinijada.....	9
Gargaton d.d.	11
Humanitarna akcija.	12
Posjet studenata Građevinskog fakulteta gradilištu objekta Mercator	13
Institute of earthquake engineering and engineering seismology	15
Gradnja Pelješkog mosta	16
Neodoljiv okus.....	18
Kratki izlet.	23
Zašto (ne) idem u kino?	25
“Ne bojim se, al’ me strah...”	28
Sunce – Izvor Života	29
Istinom u oči.....	30
www... ..	31
(Ne)sretnik	32
Križni put	33
Komentatori	34
Korisno dosađivanje	35
Darivanje krvi.....	35
Tri žapca	36
Murphyjevi zakoni.....	37
Pravila profesionalnog ponašanja od Karla Therzagija.....	38
Iz zakonika Hamurabija, babilonskog kralja.....	38

{NE}ST@BILNOST®◀

NE}ST@BILNOST®

No. 4

NE}ST@BILNOST®
